

Press och information

Europeiska unionens domstol
PRESSMEDDELANDE nr 87/21
Luxemburg, den 20 maj 2021

Dom i mål C-8/21
L.R./Bundesrepublik Deutschland

En ansökan om internationellt skydd kan inte avisas av det skälet att samma sökande fått avslag på en tidigare ansökan om asyl i Norge

Även om detta tredjeland delvis deltar i det gemensamma europeiska asylsystemet kan det nämligen inte likställas med en medlemsstat

År 2008 lämnade L.R., en iransk medborgare, in en asylansökan i Norge. Ansökan avslogs och han överlämnades till de iranska myndigheterna. År 2014 lämnade L.R. in en ny ansökan i Tyskland. Eftersom Dublin III-förordningen¹, som gör det möjligt att fastställa vilken medlemsstat som är ansvarig för att pröva en ansökan om internationellt skydd, även genomförs av Norge,² kontaktade de tyska myndigheterna de norska myndigheterna för att begära att dessa skulle återta L.R. De norska myndigheterna avslog emellertid ansökan med motiveringen att Norge, i enlighet med Dublin III-förordningen,³ inte längre var ansvarigt för prövningen av L.R:s ansökan. De tyska myndigheterna avisade därefter L.R:s asylansökan med motiveringen att det rörde sig om en "andra ansökan" och att de nödvändiga villkoren för att i ett sådant fall motivera ett nytt asylofförande inte var uppfyllda. L.R. överklagade detta beslut till Schleswig-Holsteinisches Verwaltungsgericht (Förvaltningsdomstolen i Schleswig-Holstein, Tyskland).

Den nationella domstolen har i detta sammanhang beslutat att hänskjuta en fråga till EU-domstolen för att få klarhet i tolkningen av begreppet "efterföljande ansökan", som definieras i direktiv 2013/32, det så kallade förfarandedirektivet.⁴ Medlemsstaterna får nämligen avvisa en efterföljande ansökan om den inte innehåller några nya uppgifter eller omständigheter.⁵

Enligt Schleswig-Holsteinisches Verwaltungsgericht framgår det visserligen av förfarandedirektivet att en ansökan om internationellt skydd inte kan kvalificeras som en "efterföljande ansökan" när det första förfarandet som utmynnade i ett avslag inte ägde rum i en annan EU-medlemsstat utan i ett tredjeland. Enligt denna domstol ska detta direktiv emellertid ges en vidare tolkning, med hänsyn till Norges deltagande i det gemensamma europeiska asylsystemet – i enlighet med avtalet mellan unionen, Island och Norge –, och att medlemsstaterna därför inte är skyldiga att genomföra ett fullständigt första asylofförande i en sådan situation som den i det nationella målet.

EU-domstolen gör i sin dom i dag en annan bedömning och slår fast att unionsrätten⁶ utgör hinder för en medlemsstats lagstiftning enligt vilken det är möjligt att avvisa en ansökan om internationellt skydd när de berörda fått avslag på en tidigare ansökan om att beviljas flyktingstatus i ett tredjeland som genomför Dublin III-förordningen i enlighet med avtalet mellan unionen, Island och Norge.

¹ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 604/2013 av den 26 juni 2013 om kriterier och mekanismer för att avgöra vilken medlemsstat som är ansvarig för att pröva en ansökan om internationellt skydd som en tredjelandsmedborgare eller en statslös person har lämnat in i någon medlemsstat (EUT L 180, 2013, s. 31) (nedan kallad Dublin III-förordningen).

² Avtal mellan Europeiska unionen och Republiken Island och Konungariket Norge om kriterier och mekanismer för att fastställa vilken stat som ska ansvara för handläggningen av en asylansökan som görs i en medlemsstat eller i Island eller Norge (EGT L 93, 2001, s. 40) (nedan kallat avtalet mellan unionen, Island och Norge).

³ Se artikel 19.3 i Dublin III-förordningen.

⁴ Artikel 2 q i Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/32/EU av den 26 juni 2013 om gemensamma förfaranden för att bevilja och återkalla internationellt skydd (EUT L 180, 2013, s. 60) (nedan kallat förfarandedirektivet).

⁵ Se artikel 33.2 d i förfarandedirektivet.

⁶ Närmare bestämt artikel 33.2 d i förfarandedirektivet, jämförd med artikel 2 q i samma direktiv.

Domstolens bedömning

Domstolen erinrar om att en "efterföljande ansökan" i förfarandedirektivet definieras som "en ytterligare ansökan om internationellt skydd som lämnas in efter det att ett slutgiltigt beslut har fattats om en tidigare ansökan".⁷ Det framgår tydligt av detta direktiv⁸, för det första, att en ansökan som lämnas in till ett tredjeland inte kan förstås som en "ansökan om internationellt skydd" och, för det andra, att ett beslut som fattats av ett tredjeland inte kan omfattas av definitionen av begreppet "slutligt beslut". Den omständigheten att det från ett tredjeland finns ett tidigare beslut om avslag på en ansökan om flyktingstatus, innebär således inte att en ansökan om internationellt skydd, som den berörde har lämnat in till en medlemsstat efter detta tidigare beslut, kan kvalificeras som en "efterföljande ansökan".

Domstolen har tillagt att förekomsten av ett avtal mellan unionen, Island och Norge saknar betydelse i detta avseende. Även om Norge enligt detta avtal genomför vissa bestämmelser i Dublin III-förordningen, förhåller det sig annorlunda med bestämmelserna i direktiv 2011/95, det så kallade skyddsdirektivet,⁹ eller i förfarandedirektivet. I en sådan situation som den i det nationella målet kan en medlemsstat till vilken den berörda personen har lämnat in en ny ansökan om internationellt skydd visserligen begära att Norge återtar den berörda personen. När ett sådant återtagande inte är möjligt eller inte sker, har den berörda medlemsstaten emellertid inte rätt att anse att den nya ansökan utgör en "efterföljande ansökan" som ger medlemsstaten rätt att i förekommande fall avvisa den. Även om det antas att det norska asylsystemet föreskriver en skyddsnivå för asylsökande som motsvarar den som föreskrivs i unionsrätten, föranleder detta inte någon annan bedömning. För det första framgår det nämligen tydligt av lydelsen i de relevanta bestämmelserna i förfarandedirektivet att ett tredjeland, enligt det rådande rättsläget i unionsrätten, inte kan likställas med en medlemsstat vid tillämpningen av ifrågavarande avvisningsgrund. För det andra kan ett sådant likställande inte vara beroende av en bedömning av den konkreta skyddsnivån för asylsökande i det berörda tredjelandet, eftersom rättssäkerheten annars skulle kunna påverkas.

PÅPEKANDE: Begäran om förhandsavgörande gör det möjligt för domstolarna i medlemsstaterna att, i ett mål som pågår vid dem, vända sig till EU-domstolen med frågor om tolkningen av unionsrätten eller om giltigheten av en unionsrättsakt. Domstolen avgör inte målet vid den nationella domstolen. Det är den nationella domstolen som ska avgöra målet i enlighet med EU-domstolens avgörande. Detta avgörande är på samma sätt bindande för de övriga nationella domstolar där en liknande fråga uppkommer.

Detta är en icke-officiell handling avsedd för massmedia och den är inte bindande för domstolen.

Domen i [fulltext](#) publiceras på webbplatsen CURIA dagen för avkunnandet.

Kontaktperson för press: Gitte Stadler ☎ +352 4303 3127

⁷ Artikel 2 q i förfarandedirektivet.

⁸ Artikel 2 b och e i förfarandedirektivet.

⁹ Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/95/EU av den 13 december 2011 om normer för när tredjelandsmedborgare eller statslösa personer ska anses berättigade till internationellt skydd, för en enhetlig status för flyktingar eller personer som uppfyller kraven för att betecknas som subsidiärt skyddsbehövande, och för innehållet i det beviljade skyddet (EUT L 337, 2011, s. 9).